

Ifjú elefántbikák

A szellemi családi kapcsolatok helyreállítása

Mi történik azokkal a gyermekekkel, akiknek teljesen magukra hagyatva, bensőséges családi légkör és szerető gondoskodás nélkül kell élniük? Az alábbi példa igen meglepő következmények láncolatát mutatja be.

A Washington Post egyik neves újságírója nemrég írt egy cikket a dél-afrikai Pilanesberg vadasparkban élő fehér orrszarvúak helyzetéről. Ezekből az állatokból legalább harminckilencet lemészárolva találtak természetes élőhelyükön. Eleinte orrvadászokra gyanakodtak, de a további vizsgálatok során figyeltek arra, hogy egyik tetemről sem hiányoznak sokat érő agyarai. Hogy a gyilkosokat kézre kerítsék, a vadőrök úgy döntöttek, hogy a megmaradt állatok közül néhányat elkábítanak, és elektromos nyomkövetővel szerelik fel. Bizonyos helyekre videokamerákat is elrejtettek, hogy rögzíteni tudják a bizonyítékot.

A vadőrök meglepődve tapasztalták, hogy fiatal elefántbikák minden ok nélkül zaklatták az orrszarvúakat. Bár egyáltalán nem jellemző rájuk, ezek a kamasz elefántbikák nagy távolságokon keresztül üldözték az orrszarvúkat, közben botokat vágtak hozzájuk, majd lábukkal halálra tiporták őket. Mi lehet az oka az elefántok durva viselkedésének? A választ egy húsz évvel ezelőtt meghozott döntésben találjuk meg

Mivel a Kruger Nemzeti Park képtelen volt fenntartani az állandóan növekvő elefántpopulációt, a park vezetői úgy döntöttek, hogy az elefántok közül néhányat átszállítanak a Pilanesberg Parkba. A szállításhoz túl nagy egyedeket megölték, köztük számos érett, kifejlett bikát is. Ennek eredményeképpen az orrszarvúkat megölő kis elefántok olyan érett elefántbikák jelenléte nélkül nőttek fel, akik hatást gyakorolhattak volna rájuk. Együttes munkával a parkőrök és kutatók kiderítették, hogy kifejlett hím példányok hiánya miatt a fiatalabb hímek a szervezetükben megemelkedett tesztoszteron szint hatására váltak olyan vaddá és kegyetlenné.

Az orrszarvú populáció védelmének érdekében a park vezetői úgy határoztak, hogy elpusztítják a legagresszívabb hímeket, amíg megfelelő választ találnak a természet ilyen fokú rendellenességére. A vadőrök, hogy láthassák az idősebb bikák fiatalabbakra gyakorolt hatását, kifejlett hímeket hozattak a parkba. A fiatal hímek hamar megtanulták, hogy nem versenyezhetnek az idősebb bikákkal, az idősebbek pedig megtalálták a helyüket a hordában, mint atyák és nevelők.

A fiatal, agresszív hímek nem tudták folytatni az orrszarvúak terrorizálását, sőt inkább az idősebbeket kezdték követni. Nyilvánvalóvá vált, hogy nagyon is élvezik az idősebb és érettebb hímekkel való újszerű kapcsolatot. A korábbi rendbontók megadták magukat az új fegyelmi rendszernek és visszatértek a normális viselkedésformához. Az érett hímek megérkezése után egy orrszarvú haláláról sem számoltak be.

Ez a példa jól szemlélteti azt, ami a gyülekezetekben is történik. Egy érett vezetőség hiánya hasonló következményekkel jár. Mikor érett férfiak és nők nem mérik fel, hogy mekkora a felelősségük, náluk fiatalabb, energikusabb, de éretlenebb „utódok” lépnek a helyükre. A vezetők nincsenek felkészülve az előttük álló feladatra. Mégis, ha hűségesen engedelmességek Isten hívásának, Isten használni fogja a mi hűségünket, hogy megőrizze sok olyan férfi és nő életét, akiket vezetőként akar látni az Ő Királyságában. Sok felkent, ajándékkal rendelkező fiatal férfit és nőt látni, akik elindulnak Isten útján, aztán egyszer csak valahogy az út szélén találják magukat az ellenség egyik csapdájába esve. Isten hívja a szellemi atyákat és anyákat, hogy felkeljenek, munkába álljanak az aratásban, és azokért éljenek, akikért az Úr Jézus meghalt. [i]

A dél-afrikai orrszarvúak esete Élire emlékeztet, aki fiai nevelése során szorult helyzetbe került. Éli Isten papja volt és egyben atya is az Úr házában, de az 1Sám 2:12-ben azt olvassuk, hogy "Éli fiai elvetemült emberek voltak, nem törődtek az Úrral". Miért? Éli hanyag volt fiai fegyelmezését és nevelését illetően, akik ezért lázadóvá váltak. Az Úr megfeddte Élit, hogy nem tanította őket az Úr útjaira. Éli ezért elvesztette a családját, és senki nem érte meg az időskort az ő házában.

Isten atyasági terve

Mi Isten terve az Ő embereivel? Az, hogy az Ő „családja” legyenek. A *családot* Isten találta ki, Ő rendelte, hogy legyen, és Ő tervezte meg: „*Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr*” (2Kor 6:18). Isten az Atyja annak a hatalmas családnak, amelybe azok az emberek tartoznak, akik Őrnek vallják Jézus Krisztust.

Pál így imádkozik a szeretett efézusi tanítványokért: „*Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön*” (Efézus 3:14). Isten az Atya, az apaság minden jelentése és ihletője. Értenuünk kell az Ő atyaságát (szeretetét, megbocsátását és elfogadását), ha érteni szeretnénk az egészséges családi kapcsolatok működését.

A mai generáció képe az apaságról sajnos nagyon eltorzult. Az apák sokszor kihasználták a hatalmukat a családban, vagy egyáltalán nem is voltak jelen, ami miatt megtört a fiatalok bizalma az őket körülvevő világ iránt és elvesztették biztonságérzetüket. A példaképek nélküli világban Isten embereinek, Jézus Krisztus gyülekezetének kell mintául szolgálnia arra vonatkozóan, hogy mi is volt Isten szándéka és célja a *családdal*.

Ahogy barátom, Robert Stearns írja *Prepare the Way* [Készítsük az utat] című könyvében: „Az egyháznak meg kell értenie, hogy szülői szerepet és felelősséget hordoz, mint teljes, élő, növekvő közösség. Isten sok atyai szívű férfit fog vezetni, hogy vezetője legyen a köré sereglett ifjaknak, az idősebb nők pedig szárnyaik alá vesznek fiatalabbakat, hogy megosszák velük a szeretetet, gondoskodást és bölcsességet. Az erős családok kilépnek a csonka családok felé, hogy erőt vigyenek abba, és legyőzzék az ezekben a házakban lévő *’egyedüllét’* nyomasztó érzését. Arra az öröme törekszünk, ami azokból az emberekből áradt, akik közösségben éltek egymással és az Úrral.” [ii]

Többé nem élhetünk egymástól független életet. Isten az atyaságot és az anyaságot vissza akarja állítani Királyságába, amit egy nekünk tett ígérettel kezd: Atyánk lesz. Ahhoz viszont, hogy a hívők megtapasztalhassák a valóságos szellemi családi életet, a szellemi atyáknak és anyáknak engedelmeskedniük kell az isteni elhívásnak. A családoknak olyan atyákra és anyákra van szüksége, akik felvállalják a szülői felelősséget.

A szellemi atya olyan, mint egy édesapa

Az apák meghatározó szerepe abban rejlik, hogy erőt, stabilitást és egyensúlyt visznek a családba. Az édesapa feladata bizalmas tanácsadóként a gyerekek mellé állni, védelmezni és vezetni őket. A gyermekek jövőképe így az lesz, hogy az apa szeretete és útmutatása mellett biztonságban válnak felnőtté. Ha viszont hiányzik egy egészséges apai példakép, ezek a gyermekek nem tudják betölteni a küldetésüket. Dr. David Cannistraci úgy fogalmaz, hogy a sikeres élethez minden társadalmi rétegben nélkülözhetetlen, hogy ebben az apai szeretetben részesüljünk.

Manapság a szociológusok is egyre inkább megerősítik, hogy az apák nem csak az otthonokban játszanak nélkülözhetetlen szerepet, hanem a társadalom egészére is kihatnak. A legtöbb probléma, amivel Amerikában szembe kerülünk (drogok, terhes tizenévesek, jólét), mind visszavezethetők az elmúlt évtizedek „apahiányára”.

Az apanélküliség nemzedékünk legrombolóbb tendenciája. Hiányuk szörnyű társadalmi jelenségekhez köthető. Társadalomtudósok megállapításai alapján, az apa nélkül élő gyermekek nagyobb eséllyel lesznek a társadalom lemorzsolódott tagjai, munkanélküliek, drogfüggők, nagyobb valószínűséggel kísérelnek meg öngyilkosságot, sokan közülük szellemileg visszamaradottak, és gyakrabban válnak szexuális erőszak áldozataivá.

A családfő jelenléte óriási védelmet jelent egy család számára és hozzásegíti ahhoz, hogy az rendeltetésszerűen működjön. A szellemi atyaság hiánya a mai gyülekezeteknek a gyengéje, és az isteni atyaság utáni sóvárgás a közösségekben egy vákuumot hozott létre. Ahogy a társadalom, úgy a gyülekezetek is tele vannak problémákkal, ahol ugyanarra a fegyelemre és megbízhatóságra van szükség, amit egy édesapa nyújt a családjának. Érettségre és bölcsességre van szükségünk, egy erős kézre, ami vezetni tud bennünket, egyensúlyra, ami megtart és tapasztalatra, ami megvigasztal bennünket.

Frank Damazio, a neves pásztor és író is megfogalmazza a Krisztus testét átható atyahiány miatt érzett keserűségét. „A mai fiatal vezetők kétségbeesetten keresnek olyan példaképeket, akikre felnézhetnek. A vezetők olyan időkben élnek, ahol a hősök nem hibátlanok, elbuknak, és az álmok szétesnek. Mivel a vallási rendszer korrupt és a modern keresztény vezetés nem nyújt irányadó mintát, a fiatal vezetők rossz példákat fognak követni. Szellemi atyák nélkül az egyház nem tudja betölteni hivatott szerepét.”^[iii]

A kiégett apák átka

A legújabb statisztikai adatok azt mutatják, hogy társadalmunkban a családok szétesésére irányuló tendencia egyre szembetűnőbb. A házasságok zátonyra futnak, a szülők hiányoznak a családból, aminek az árát a gyerekek fizetik meg érzelmileg, anyagilag, fizikailag és lelkileg is. A „kiégett apa” kifejezés a gyermekeiket elhanyagoló és elhagyó apákra vonatkozik. Ez nem hízelgő,

de ha az apa nélkül felnövő védtelen gyerekekre gondolunk, jól fedi a jelentést. A családi egység felbomlásával a gyerekek védelem nélkül maradnak és csak sodródni az árral.

Pár évvel ezelőtt nagyon elterjedt volt az a nézet, hogy a családi életben bekövetkező válságért olyan külső tényezők felelősek, mint például az utcai bűnözés, a rossz iskolák vagy a gazdasági stressz. A mai kritikák megkérdőjelezzik ezt az álláspontot. Az új gondolatmenet szerint éppen a családok szétzilálódása az, ami az előbb említett társadalmi jelenségekhez vezet. Az *US News and World Report* című újság egyik nemrég megjelent cikkében arról a lesújtó tényről olvashatunk, hogy mekkora kárt tudnak okozni válásuk során azok az önző szülők, akik magukra hagyják a gyermeket abban, hogy megbirkózzon a történésekkel. „Amerikában ötből körülbelül két gyerek apa nélkül él” – írja a cikk. „Az apanélküliség nemzedékünk legnagyobb csapása.”[iv]

Ken Canfield így fogalmaz: „A zsoltáros az apák hiányával átkozta meg az elvetemült házakat (Zsolt 109:9), mert az ókori Közel-Keleten az apa jelenléte jelentette a védelmet a külvilággal szemben. Amíg az emberek több védelmet várnak az államtól, addig az egyház valami másra vár – Isten hangjára. Isten atyaként mutatkozott meg előttünk, és arra hívja a gyülekezet atyáit, hogy kövessék az Ő példáját. A mai, apák nélküli világban, az apai szív fiak felé fordulása, sohasem volt még ilyen életbevágó”[v]

A felelősségérzet helyreállítása

Ha az atyák sem szellemileg, sem fizikailag nem térnek a fiakhoz, Malakiás 3:24-ben azt olvassuk, hogy akkor az Úr pusztulással sújtja a földet. Ha a generációk elhidegülnek egymástól, átok alá kerülnek.

Isten újra fel akarja építeni a bizalmat a zilált családi kapcsolatokkal átkozott nemzedékben. Jézus azért jött, hogy helyreállítsa a megtört kapcsolatokat: a kapcsolatot Isten és ember között, és atyák és fiak között. A generációk között a családi kapcsolatok jelentik az utat az áldáshoz és

a helyreálláshoz.

Meg kell törnünk az átkot, ami kitartóan áll a szellemi atyák és a tőlük elhidegült szellemi fiak között. A gyülekezetvezetőket gyakran annyira lefoglalják a programjaik és irányító tevékenységük, hogy nincs idejük szellemi gyermekeket képezni arra, hogy egyszer majd ők is szellemi szülővé váljanak. Ez megmértelyezi a gyülekezetek életét, akadályozva ezzel a jövő vezetőinek fejlődését.

Isten arra hív bennünket, hogy szellemi szülőként felkészítsük a következő nemzedéket a szellemi szülői feladatokra azért, hogy helyreállíthassa a szellemi atyák és anyák felelősségérzetét szellemi gyermekeik felé.

Ígéret az atyák és a fiak szívének összekapcsolására

Istenünk fel akarja ébreszteni a hanyagság miatti büntudatot a felelőtlen és saját liturgiájukba beletekeredett atyákban. Ő az egyedüli, aki rendbe hozhatja a sérüléseket, és újra összekapcsolhatja az atyákat és anyákat magányos gyermekeikkel. Az Úr helyre akarja állítani a kapcsolatot a fiatalok és az idősek között, hogy az erőteljes szellemi hagyaték erősödhessen és buzgón gyarapodhasson. Meg akarja őrizni a kapcsolatokat, ahol a szellemi atyák és anyák megosztják szellemi gyermekeikkel a védettség érzését, hogy növekedni és érni tudjanak keresztény életükben.

Szülőként akarjuk, hogy gyermekeink az őket körülvevő örülettől védve érezzék magukat. Tudtukra akarjuk adni, hogy akármennyire is rettenetes, ami körülveszi őket, Istennél, aki mélyen törődik a családokkal, menedéket találnak. Ő úgy mutatta be magát, mint Atyánkat, és most arra hívja a szellemi atyákat, hogy kövessék az Ő példáját.

A Bibliában számtalan példát találunk a szellemi szülőség működésére. Jézus bemutatta a szellemi atyaságot a tizenkét tanítványnak. Pál tanítványozta a fiatal Timóteust. Illés szellemi atyja lett Elizeusnak. Mózes tanította Józsuét, hogy Józsué majd át tudja venni a helyét és az Ígéret Földjére vezesse Izrael gyermekeit. Az ilyesfajta „négy szemközti” tanítványozási kapcsolat gazdag hagyatékban részesítette a következő generációt. Ilyen kapcsolatra és megosztásra van szükségünk.

Kutatások bizonyítják, hogy a gyerekek az adott viselkedést megfigyelés és imitáció során tanulják meg a legjobban. Az apa bemutatja a megfelelő viselkedésmintát a gyerekeinek. Inkább vezeti, mint irányítja őket. A mai pásztorok kutyák segítségével terelik a nyáját, de az ókori Izrael pásztorai a nyáj előtt mentek, és a nyáj követte őket. Isten úgy mutatta be magát, mint Atyánkat, és most arra hívja a szellemi atyákat, hogy kövessék az Ő példáját. A szellemi szülőknek a jézusi viselkedésmódot kell bemutatniuk, és gyermekeik követni fogják őket.

Családi kapcsolatok az Ó- és Újszövetségben

Az Ószövetségben Isten népe tizenkét törzsből és nagyszámú nemzetségből és családból állt, összességében Izrael gyermekeinek nevezik őket. Ezen a családi kapcsolatrendszeren keresztül Isten bemutatta a generációk egymásra hagyott örökségének fontosságát, ami apáról fiúra szállt. Az örökség átvétele a nemzedékről nemzedékre szálló áldás mértékétől függött.

Az Úr az Újszövetségben is szellemi családokban akarta látni a gyermekeit. Az új gyülekezet megértette a családi kapcsolatok kiemelkedő szerepét. Az írásokban azt olvassuk, hogy Isten emberei összegyűltek a templomban és házanként kis csoportokban, hogy szolgáljanak egymás felé. *„Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”* (ApCsel 2:46-47)

Az első gyülekezet nem csak úgy mutatta be a szellemi szülői gondviselést, hogy a templomban találkoztak, hanem „házanként”, így a maga teljességében élhették meg a szellemi családi életet. Akik így összegyűltek, mind telve voltak élettel. A hívők mind mélyen szerették egymást. Az öröm és nagylelkűség kiemelkedő jellemzője volt az első hívőknek. Eladták javaikat, hogy segítsék a szükségben lévőket. Állhatatosan kitartottak az apostoli tanításokban, megtanultak eredményesen imádkozni, örvendeztek, amikor üldözték őket és készek voltak meghalni a hitükért. Nagy tiszteletben tartották őket azok, akik látták életvitelüket.

A megoldás a családi kötelékekben van

Az első gyülekezetekben a családi kötelékek jelentették a megoldást Isten Királysága számára. Ezekben a kis házi csoportokban szellemi családok nőttek fel. Egy ilyen közegben a tagok gondoskodtak egymásról, felkészültek a szolgálatra és könnyedén használták lelki ajándékaikat egymás építésére, hogy olyanná váljanak, mint Krisztus. Örömmel találkoztak, kifejezték szeretetüket egymás felé, így folyamatosan csatlakoztak új emberek a gyülekezeti családhoz. Ki ne akarná ezt?

Ez az újszövetségi gyülekezeti élet, ahol az emberek családi kapcsolatban álltak egymással és Istennel, az a minta, amit nekünk is követnünk kell. Egy egészséges családban olyan szülőkre van szükség, akik nagyon is komolyan veszik az Istentől kapott felelősségüket mint apák és anyák. János is arra szólítja fel a hívőket, hogy Közeli kapcsolatban élni másokkal azt jelenti, hogy megértjük és értékeljük az újszövetségi életvitel fontosságát.

Egy mai csoda

Lenyűgöző dolog történik a földön. Hívők „sejtcsoportjainak” százezrei formálódnak világszerte. Szinte minden felekezetből és mozgalomból visszatérnek Isten emberei az újszövetségi gyülekezeti élet gyakorlásához. Hétről hétre találkoznak házanként és imádkoznak, gyakorolják a közösséget, imádkoznak az elveszettekért, támogatják egymást és igazi szellemi családi kapcsolatokat élnek meg. Ami a legelképesztőbb, hogy ez a kiscsoport jelenség minden felekezetben felfakad, a világon majdnem minden nemzetben. Ahogy az emberek egyre inkább belefáradnak a tradicionális gyülekezeti programokba, Isten visszahívja a gyülekezeteket az egyszerű, szellemi családi élethez.

A múlt évben megismerkedtem egy pilótával, Sammel, és feleségével Janice-szel. Sam vallásos családban nőtt fel, de kiábrándult a gyülekezetből. Egyik nap a szomszédja, Duane meghívta a házi csoportjukba. Sam először visszautasította a meghívást, nem akart semmit a kereszténységtől. Azok a keresztények, akiket ő ismert önelégült képmutatók voltak. A kereszténységben csak szabályokat és korlátokat látott.

Ennek ellenére Duane és a többi férfi a házi csoportból kitartóan próbálták elérni Samet. Amikor megtudták, hogy szeretne hozzáépíteni egy szobát a házához, felajánlották, hogy segítenek neki. Valahol a kalapácsolás és a padlószőnyeg lefektetése között Sam véleménye a kereszténységről

kezdett megváltozni. Ezek az emberek igaziak voltak. Ezek az emberek nem elcsépett keresztény közhelyeket ontottak magukból. Elismerték gyengeségeiket és hitelesen éltek az életüket.

Végül Sam és Janice is átadták életüket az Úrnak. A szomszédjukban lakó házaspár vált számukra szellemi szüleiké. Ahogy Sam egymás után hagyott fel rossz szokásaival, a szomszédban lakó férfiak nem elítélték, hanem családként támogatták. Mára Sam és Janice házi csoportot vezetnek és szellemi szülei másoknak.

Épüljetek egymásra, mint „élő kövek”

Jézus Krisztus egyháza kapcsolatokon keresztül épül fel. 1Péter 2:5-ben azt olvassuk, hogy élő építőkövek vagyunk, amiket Isten arra használ, hogy felépítse az Ő házáat: *„Ti magatok is, mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá...”* Mi, akiket Jézus megváltott, és akikben Isten lakozást vett, mi vagyunk az „élő kövek”. A kapcsolatokon keresztül szellemi hajlékká épülünk össze. Ezekben az Isten által rendelt kapcsolatokban össze kell tartanunk. E nélkül szétesés következik, és úgy fekszünk a földön, mint egy haszontalan kötörmelék.

Sajnos manapság rengeteg élő kő fekszik hasznavehetetlenül egy halom tetején. Rengeteg keresztényt találok egy kupac tetejére dobva, így nem tud élő kötődést kialakítani más hívőkhöz, ezeken az Isten által elrendelt családi kapcsolatokon keresztül. Hetente egyszer összegyűlnek, meghallgatják az igehirdetést, énekelnek néhány dalt és minden igazi emberi interakció nélkül hazamennek. Ahelyett, hogy egy családként működne, a vasárnap reggeli alkalmak személytelen gyülekezések. Élő, szellemi *családi* élet megtapasztalása helyett, csak egy heti összejövetelt, találkozót élnek meg.

Családi élet vagy heti összejövetel?

Hatalmas a különbség egy valódi családi élet és egy kiterjedt család összejövetele között. A családi *összejöveteleken* mindenki a legjobb oldalát igyekszik mutatni a többieknek. Történeteket mesélnek egymásnak családjuk érdemeiről és ünneplik sikereiket. Elmesélik, hogy Jeremy milyen csodálatos gólt lőtt a focicsapatnak, és hogy Meagan milyen tisztességesen teljesít az iskolában, de ezek nagy része elég felszínes.

Az igazi család ismeri a küzdelmeket, mert napról napra jelen vannak. Tudják hogy Jeremy hosszú ideig keményen dolgozott, hogy jó játékos váljon belőle, és hogy milyen csapás volt számára, amikor eltörte a lábát. Tudják, hogy Meagannek tanulási nehézségei voltak, és szorgalmas munkába telt, hogy díjat nyerjen kiváló tanulmányi eredményéért.

Az igazi családban mindenki ismeri egymást kívül-belül. Ismerik a jót, a rosszat, a taszítót, mégis szeretik egymást és egységként működnek, hogy minden egyes tagot bátorítsanak. Mi magunk is élhetünk családban. Semmilyen vizsgán nem kell átmenni; oda tartozunk, egyszerűen azért, mert egy *család* vagyunk. Egy szellemi családban a küzdelmek és a valóság rögtön megosztásra

kerülnek az átlátható kapcsolatokon belül, egy kis csoportos beszélgetésben, amelyet a szellemi szülők vezetnek.

Mekkorának is kell egy ilyen szellemi családnak lennie? Feleségem, LaVerne édesanyja olyan családban élt, ahol tizenkilencen voltak testvérek. Édesapámék tizennégyen voltak. LaVernének és nekem csak négy gyermekünk van. Nincsenek lefektetett szabályok, de az igazi családi kapcsolatok megéléséhez kisebb embercsoportokra van szükség. Jézusnak tizenkét tanítványa volt. Mózes megfogadta apósa tanácsát, és Izrael gyermekeit tízes csoportokba osztotta fel. Úgy gondolom, hogy a szellemi család leghatékonyabb működéséhez, tíz vagy tizenkét felnőtt tagsága a felső határ. Amint tizenkettőnél többen vannak, már könnyen egy kellemes találkozóvá alakulhat az alkalom anélkül, hogy megélnék az őszinte, nyitott kapcsolatok létezését és áldásait.

A család felfedezése a kapcsolatokban

A mérettől eltekintve elengedhetetlen, hogy Isten családjá hiteles legyen. Szükséges, hogy a családtagok ismerjék egymás apró-cseprő ügyeit, hogy építhessék egymást. A bizalom az őszinte megnyíláson keresztül épül, aminek eredményeként elindulhat a szellemi atyasági és anyasági szolgálat.

Az emberek egyre elégedetlenebbek azzal, hogy csak megjelenjenek a gyülekezeti alkalmakon és részt vegyenek az ottani rendezvényeken, mert valódi kapcsolatokra vágynak. Családszerű kapcsolatokra, ahol senkit sem kell lenyűgözni, és nem kell állandóan bizonygatni, hogy jobbak vagyunk a másiknál. Olyan családnak akarnak a részei lenni, amely mentes a felszínességtől. Már unják a mozdulatlan, posványos rendszereket, amelyek egyszerűen nem működnek.

Az Úr megfeddi gyermekeit Jeremiás 2:13-ban, mert elfordultak Tőle, az élet vizének Forrásától, és helyette olyan víztartókat vájtak, amiken átszivárgott a víz! A víztartókat arra használták, hogy esővizet gyűjtsenek bennük, ezért a mennyiség korlátozott volt. A víz ezért sokszor állott lett, megposhadt vagy elfolyt.

Sok gyülekezeti rendszer poshadt és korlátok közé szorult. A pásztor azért fizetik, hogy elvégezze a szolgálói feladatot, a hívek pedig jó prédikációkat és kellemes programokat kapnak a pénzükért. Gyakran előfordul, hogy a pásztor elunja magát, kiégett lesz vagy elmegy egy másik gyülekezetbe, és az emberek sosem kapnak lehetőséget arra, hogy engedelmeskedjenek Isten hívásának, felkészüljenek, erőt vegyenek a Szent Szellemről, és útnak induljanak önmaguk is, mint szolgálok. Reményük sincs arra, hogy atyákká váljanak. A programok és a pusztá megfigyelés helyett inkább a bátorításra és a szülői nevelésre kell koncentrálnunk a szellemi családszerű kapcsolatokban.

Engedjétek szabadon az atyákat és az anyákat az Úrban!

Ha nem változtatunk a fókuszponton, az egyház továbbra is árasztani fogja magából a „lelki és szellemi árvákat” –írja Floyd McClung a *The Father Heart of God* [Isten atyai szíve] című könyvében.

Rengeteg ember árválkodik, és nem csak azért, mert fizikai szüleik elhagyták őket, hanem mert hiányoznak az életükből az egészséges lelki és érzelmi kapcsolatok. A gyülekezetek is tele vannak

árvákkal. Vagy azért árvák, mert elfogadták Jézus Krisztust, de senki nem segített nekik továbblépni a hitükben, vagy mert saját vagy rajtuk kívül álló okok miatt nem tudtak beépülni egy szellemi családba. Ezeknek az embereknek hatalmas szükségük van a pásztori odafigyelésre. Szükséges, hogy egy hitben érett ember Isten Igéjére tanítsa őket, tanácsot adjon egészséges és szilárd bibliai alapelvekre alapozva, továbbá bátorítsa és buzdítsa őket. Szellemi atyákra és anyákra van szükségük, hogy növekedni tudjanak az Úrban.

Másoknak azért van újra szükségük szülőkre, mert hiányzik az életükből az az apa vagy anya, aki bölcs, stabil, és példa lehet számukra. Ha a megfelelő szülői gondoskodás hiányzik egy személy életéből a korai időszakban akár lelkileg, akár fizikailag, akár mindkét szempontból, akkor szüksége van valakire, aki példát mutat számára.

A lelki atyasági és anyasági szolgálat nem korlátozódik pásztorokra és egyéb vezető szolgálokra. Óriási szükség van szellemileg érett, törődő emberekre, akik „atyaként” és „anyaként” fordulnak más hívők felé.

Jelenlétükkel szolgálnak a körülöttük lévők felé, mert érettek és mélyen elkötelezettek az Úrban. Szabadon kell engednünk ezeket az atyákat és anyákat a gyülekezetekben, hogy azok lehessenek, akik. Attól kezdve, hogy elérhetőek, van idejük meghallgatni embereket és tárt karokkal várják őket, életük a gyógyulás és a szeretet eszköze lehet.^[vi]

A családok Istene azt akarja, hogy megerősödjünk, és belegyökerezzünk a szeretetbe. Azt akarja, hogy családja (Krisztus teste) olyan személyes kapcsolatokon keresztül épüljön egybe, amilyeneket a családokban láthatunk. Szükségünk van a kapcsolatokra és személyes gondoskodásra az atyasági és anyasági támogató kötelékeken keresztül, máskülönben szellemi árvaként magunkra maradunk.

Ugyanúgy, ahogy a hétköznapi családok is, mind a közeli, mind a távoli rokonaikkal is találkoznak és időt töltenek együtt, az újszövetségi gyülekezet is találkozott a templomban is és házanként is (ApCsel 20:20). Mivel a gyülekezet a személyesebb házi csoportokban (ún. sejtcsoporthoz) is találkozik és a nagyobb, összejövetelszerű ünnepségeken vagy a vasárnap délelőtti alkalmon is, így az összejövetelek és a kis szellemi családok által kapott mintázat jó alapot nyújt a szellemi atyasági és anyasági kapcsolatok működésére.

A következő fejezetben azt vesszük szemügyre, hogy hogyan nőnek és alakulnak a szellemi gyermekek csecsemőkből fiatal férfivá (nővé), majd válnak végül maguk is atyává (anyává).